

stand om, at de 600,000 Kr., der skulle lignedes i Kjøbenhavn paa Ejendomsbesidderne forlods, ikke ville komme til at indvirke paa Indkomstskatteprocentens Nedgang, vil jeg sige, at Kjøbenhavns Indkomstskat er jo en ren Hjælpeskat; alt, hvad Byen fortjener og har af Indtægt gennem faste Ejendomme, gennem Statstilskud, gennem Overskud af Borgernes Virksomhed, skal jo trækkes fra Fornødenhederne, inden der maa lignedes noget paa Borgerne. Nu kommer altsaa de 600,000 Kr. til, der ligeledes skulle trækkes fra i Fornødenhederne, inden der maa lignedes paa Borgerne. Det er aldeles utvivlsomt, at der bliver disse 600,000 Kr. mindre at udrede for Skatteborgerne i Kjøbenhavn, end der ellers vilde blive, det er aldeles uimodsigeligt, saa kan det ærede Medlem gerne paastaa, at det derfor ikke er sikkert, at Skatteprocenten gaar ned fra det, den er i Øjeblikket, jo, den gaar ned med $\frac{3}{4}$ imod, hvad den ellers vilde blive, de 600,000 Kr. lignedes ikke paa Indtægten, fordi de skulle skaffes til Veje paa anden Maade, og selvfølgelig gaar Indtægtsskatten ned med 600,000 Kr. Det er altsaa $\frac{1}{5}$ af den nuværende Indtægtsskat, og Indtægtsskatten vil altsaa gaa ned med $\frac{1}{5}$, det kan ikke bestrides.

Naar det ærede Medlem over for mig udtalte, at man i det hele taget ikke havde været saa imødekommende ved Kommuneskatteloven, som han havde ventet, i Forhold til de Ofre, som bragtes for Købstæderne, og de Ønsker, som opkom fra den Side, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det er et gammelt Folketingsønske, at Erhvervskommunen skal have Ret til Beskatningen og det er et gammelt Folketingsønske, som Landstinget stærkt har modsat sig, at faste Ejendomme skulle inddrages under den mellemkommunale Beskatning. Ved nu altsaa at indrømme dette, kan man ikke sige, at saa er det dog klart, at Regeringen burde undlade at stille Forslag om en Overligningsmyndighed, som er et gammelt Landstingsønske. Naar man nemlig gik ind paa en meget stor og betydningsfuld Del af Folketingets Ønsker, ja egentlig talt alt og satte Bestemmelsen derom ind, saa var det, naar man vilde vise Hensyn til begge Sider, dog rimeligt tillige at optage den Ligningsinstans, som det ærede Medlem klager over. Man kan ikke sige: Da man gør Indrømmelser til Folketinget paa det Punkt, saa bør man ogsaa gøre det paa det andet Punkt, det ligger rimeligere for mig at sige; naar jeg gør en saa stor Indrømmelse til Folketinget paa det vigtigste Punkt, er det rime-

ligt at tage Hensyn til Landstingets Ønsker paa et andet Punkt for derigennem at kunne fremme den Reform, hvis Fremme har været Regeringens første og varmeste Ønske. De sidste Udtalelser fra det ærede Medlem forstod jeg oprigtig talt, i Modsetning til, hvad der ellers er Tilfældet, naar det ærede Medlem taler, slet ikke. Jeg forstod ikke dette, at det kan betragtes som en Fordring om at opkræve 4 pro mille Ejendomsskyld af Landejendomme, at der i Loven staaer, at der under ingen Omstændigheder maa opkræves mere end 4 pro mille. Men disse 4 pro mille regner det ærede Medlem, som om de bleve opkrævede, og saa siger han: dertil komme 2 pro mille til Amtet og saa yderligere noget til, det kommer op til 7 pro mille, hvilket skulde være 20 pCt., men det staaer der jo ingen som helst Steder noget om. Men hvis de Ord: „ikke over 4 pro mille“ gaa ud, hvad opnaar saa det ærede Medlem? Han opnaar slet ikke, at der derfor bliver lignet mindre, men han kunde opnaa, at der bliver lignet mere, nemlig at der bliver lignet 5 pro mille eller 6 pro mille. Saa at man kan tage Anstød af, at der er sat fast Grænse for en Bruttoskat, det forstaaer jeg ikke, da det jo netop er det, som tidligere har været fordret af alle. Det er ikke ganske rigtigt efter min Mening at udtale, at naar Skatten dog skal forhøjes, maa Kommunen være berettiget til at sige, om det skal lægges paa Formue og Lejlighed eller paa faste Ejendomme. Thi lægger man det paa Formue og Lejlighed, lægger man det paa Personen, og lægger man det paa den faste Ejendom, lægger man det paa Erhvervet. Det ene er en Nettoskat, det andet er en Bruttoskat, og den ene vejer jo undertiden 3—4 Gange saa meget som den anden, fordi man jo kommer til at betale ogsaa af de Midler, som tilhøre andre, og som man har staaende i sin faste Ejendom. Derfor er det rigtigt og korrekt at begrænse Skatten paa den faste Ejendom, fordi den rammer Bruttoværdien, og derfor er det ikke nødvendigt at begrænse Skatten paa Formue og Lejlighed eller paa Indtægt, fordi den jo altid vil ramme i Forhold til Skatteevnen. Men naar man saa skriver, at der ikke maa lignedes højere end som nævnt, derfor er det ærede Medlem dog ikke berettiget til at regne med, at der bliver lignet saa højt; hvis det gaar ud, bliver det, som sagt, ikke en Smule mindre.

Jeg er uforstaaende over for det ærede Medlems Uvillie over for den kommunale